

Germánok a Kárpát-medencében?

Régóta mondogatom, hogy a Kárpát-medence évezredek óta szkíta érdekeltségű terület, így tehát kizárt, hogy germán népek itt valaha is jelentős szerepet játszhattak volna. Indoeurópai (és egyéb) talpakat nyalogató történetírásunk mégis minduntalan germánokat vél felfedezni ezen a területen, de miután valódi germánokat sohasem talált, kreált helyettük ál-germánokat. Hogy hogyan? Nagyon egyszerű: néhány magyarral rokon szkíta népet egyszerűen átminősített (indo)germánná, majd később „indoiránivá”. (Miközben minket meg átminősített finnugorrá.) Ilyenek például a szarmaták, a gepidák, és amint már eddig is sejtettem, a longobárdok. Hogy a történet egészen világos legyen, először is tisztázni kell, hogy kik voltak valójában a szkíták!? A részrehajló történészek ugyanis az indoeurópai mese érdekében minden korábban elfogadott kategóriát felrúgtak, minden népet átcsoportosítottak, források százait minősítették butaságnak vagy hamisítványnak, és a szkítákat ezek alapján eltulajdonították tőlünk. Mi meg naivul hagytuk, mert az időközben nyakunkra ültetett álmagyar „tudósok” tudományos köntösbe bújtatták a hazugságokat, tisztességtelen módon elhallgatták az igazat, és végül elhallgattatták az igazmondókat.

A szkíták valójában – úgy, ahogy azt minden korabeli történetíró megírta, - a magyarok legközelebbi rokonai voltak, de később, sok más népbe is beolvadtak. Ez nem is csoda, hiszen a Kárpát-medencétől Kínáig, hatalmas területeket birtokoltak. Hozzánk - magyarokhoz – azért köthetők mégis mindenkinél jobban, mert az őseik innen indultak el, és maradékaik végül ide tértek vissza, utoljára a „honfoglaláskor”. És hogy mindenki előtt világos legyen, ezért lehetett Szent István még a római pápa szerint is a „szkíták hatalmas királya”.

A szarmaták, a gepidák és a longobárdok tehát a szkíták, illetve utóbbiak részben a szintén rokon kelták utódai voltak. Hogy ők hogyan nevezték meg magukat, az sajnos csak egyiküktől maradt ránk, pedig ez is fontos lenne.

Ami a szarmatákat illeti, ma már a bátrabb magyar régészek is idézőjelbe teszik a ravaszkodó „indoiráni” kifejezést, lásd az alábbi írást:

http://www.otka.hu/index.php?akt_menu=3662

Az „indoiráni” azért ravaszkodó kifejezés, mert a nyugati történetírás a korábban legősibbnek, legrégebbinek tartott mezopotámiai népek ősiségét megirigyelve, megpróbált azokból rokonokat faragni. Idővel azonban kiderült, hogy a Mezopotámia-környéki népek közül csak a perzsák tekinthetők (úgy-ahogy) „indoeurópainak”, akik azonban csak évezredekkel a szumirok, elámiak, médek, kasszuk, káldok után jelentek meg a történelem színpadán. A perzsák az ókorban, Kr.e. 500-tól 250-ig, illetve Kr. u. 250-től 500-ig valóban jelentős szerepet játszottak ugyanott, (a két időszak között uralkodtak a pártusok,) de aztán megint eltűntek a színről, legalábbis többé nem jutottak meghatározó szerephez. Később lassanként mégiscsak belakták ezt a területet, országukat viszont 1935-től már Iránnak nevezik. Mindezek miatt az „indoiráni” kategória enyhén szólva nevetséges kategória, mégis, máig ez ad lehetőséget a mezopotámiai eredetű népek „indoeurópai” bekebelezésére.

Nézzük ezek után, hogy honnan származnak például a szarmaták?

Szicíliai Diodoros az írja a szkítákról, hogy:

*„...Nagyon megsokasodott az a nép, s nevezetes királyai voltak, kiktől némelyek **szaka**, mások a **masszagéta**... nevet kapták. Egy másikat, amely **Médiából** a Don vidékére költözött, **szarmatáknak** hívnak.”*

Tehát a szarmaták Médiából költöztek a Don vidékére, ráadásul éppen akkor, amikor a perzsák először jutottak ott hatalomra, és mint tudjuk, a médek a perzsák ellenségei voltak. (Pontosabban fordítva igaz az állítás, de ez most mindegy.)

Hozhatunk más idézeteket is, Hérodotosz például ezt írta: "A *szarmaták* szkíta nyelvvel élnek, azonban azt régóta furcsán ejtik ki..." – a szarmaták tehát nem beszélhettek perzsa nyelven.

Mela Pomponius pedig ezt írta: "A *szarmata* nemzet tulajdonaira s fegyvereire nézve leginkább a *párthusokhoz* közelít, de amint keményebb éghajlat alatt lakik, úgy keményebb erkölcsű is." Nahát, nahát! Már a pártusoknál tartunk, akikhez nekünk állítólag megint nincs semmi közünk, de akiknek a birodalmát vitathatatlanul a szkíták alapították, és éppen a perzsák tették tönkre. Ha tehát a szarmaták ezekhez a szkíta eredetű pártusokhoz álltak legközelebb, akkor „indoíráni” mivoltukat most már nyugodtan a szemétdombra vethetjük.

Nézzük a gepidákat! Ők is kétségtelenül a szkíta népek közé tartoztak. A történetírók szerint Atilla leghűségesebb harcosai voltak, még olyan is akad, aki szerint maga Atilla is gepida származású volt, és magukat valójában tótoknak nevezték. Később - minden ellenkező híresztelés ellenére - az avarhunok szövetségesei lettek, bár hatalmi harcok előkelőik között valóban előfordultak. A tót nevet kihalásuk, illetve beolvadásuk után megörökölték az őket szolgáló hálátlan földművesek, akik idővel megtagadták ezt a nevet, és még a nyelvüket is hagyták elszlávosítani az őket ért atrocitások miatt.

Itt jönnek aztán a longobárdok. Őket minden mai történetíró végképp indoeurópaiként jelöli meg, de most itt van egy tudósítás, miszerint **egy bizonyos itáliai író ezelőtt ötszáz évvel még a magyarokkal azonosította őket!**

http://epa.oszk.hu/00900/00979/00148/pdf/EM-1903_20_10_565-573.pdf

Mit mondjak, eddig is gyanús volt a longobárdok indogermánsága. Lovával, fegyvereivel temetkező valódi germánról én még nem hallottam, de longobádról igen, tehát itt eddig is volt egy óriási kérdőjel. Az ilyesmi ugyanis csak a szkíta népekre jellemző.

A longobárdok nyelvéről szinte semmit sem tudunk, ám egy forrás azt írja, feld-nek hívták a földet:

<http://mek.niif.hu/01200/01267/html/04kotet/04r04f18.htm>

„A történeti kútfők nem emlékeznek róla, mi részök volt a longobárdoknak a hunn hadjáratban. De Attila halála után elhagyják a fensíkokat, s Rugilandot (a mai Ausztriát) szállják meg, melynek népét csak az imént vezette át Itáliába Odovakar. Rugilandba már Klaffo vezeti le őket, kit a hetedik király, Tato követ. Ez népét tovább vezeti s a longobárdok a Duna-Tisza közén állapodnak meg, melyet a maguk nyelvén *feld* néven neveznek el.”

Na ez már ismerős. Így hívja a német is, majdnem így az angol is, de ezek eredete kétségtelenül a magyar föld szó, ahogy azt Magyar Adorján már régesrégen megírta:

A magyar *föld* szó, mint földet általában jelentő szó, még nincsen semmiképpen sem specializálódva, azaz tehát összó, míg ellenben a német Feld, amely csak mezőt, szántóföldet jelöl, mint speciális jelentésű szó, csakis az előbbinek származéka, azaz későbbi keletű, nem összó lehet. Avagy honnan származik tehát ezen német Feld szó? Megjegyezhetjük, hogy a

magyar valóban szokta is azt mondani: „Gyerünk ki a földünkre!” amikor a szántóföldet vagy mezőt érti, csak hogy emellett a magyar föld szó megőrizte ősi, általános értelmét is. Nyelvtörténetileg képtelenség tehát, hogy a magyar föld – Erde szó származott volna a német Feld-ből. Avagy a nomád magyarok sem vizet, sem földet nem ismertek-e még és mindkettő nevét a németektől tanulták-e?

Imént fölvetettük azon kérdést, hogy a német Feld – mező, szántóföld szó honnan származik, azaz ennek őseként a magyar föld szót hoztuk fel, állításunk arra alapítva, hogy e magyar szó még általános jelentésű ósszó, holott a német Feld már speciális jelentésű, azaz nem ósszó.

Miután azonban ezen német Feld szó hangzásilag azonos a német Welt – világ szóval, amely pedig az egész földet, mint világot jelenti, így e két német szó között az összefüggést tagadnunk nem lehet, ami azonban egy újabb kérdés fölvetésére kényszerít: arra, hogy tehát honnan származik a német Welt szó?

A magyar *világ* szó hangzásilag teljesen azonos a fényt jelentő magyar *világ* – *világosság* szavakkal, ami hogy nem véletlen, illetőleg hogy a két szónak származása is közös kell legyen, bizonyítják a szerb-horvát nyelvben meglévő pontos párhuzama, vagyis az, hogy itt is: *svet*, *svijet* – világ (mundus), *svetlost*, *svijetloszt* – világ, világosság (lux).

Tudvalevőleg pedig világos szavainkat népünk némely vidéken ma is ejti még velág, velágosnak is, amely kiejtés mód, hogy milyen ősrégi kell legyen, bizonyítja az, hogy a magánhangzó harmónia törvényét még nem ismeri, ugyanúgy, mint például málé, béka, góbé, kópé és még egynéhány szavunk. Ezen fényt jelentő világ, vagy velág szavainkkal egyezik a finn vállky és villku, amely szavak szintén világosságot, ragyogást jelentenek, valamint felhozható még a szumir vul – csillag és bil, pil – tűz, ami tehát mind azt igazolja, hogy a világosságot jelentő vil-, vagy val- szótó nyelvünknek ősi szótöve. Ha pedig mindez így van, illetve ha különböző nyelvekben a világ szó a világosság nevéből képeztetett, vagy legalábbis azzal összefüggésben van, akkor ez nem kényszerít-e arra gondolnunk, hogy tehát a német Welt szó a mi világosság szavunkkal függ össze?

Ezekkel kapcsolatban felemlítem itt népmeséink „Változó Vár”-át. Ez népmeséink szerint ugyanis Tündér Ilona vára. Hogy Tündér Ilona, vagy ahogy népünk még nevezi: Magyar Ilona nem más, mint őseink lég- és földistennője, azaz ugyanaz, mint például a finneknél Ilma, mosdva rokonnépünknel Ange Pataj istennő, azt már másutt megjelent cikkeimben említettem. A mordvák szerint pedig Ange Pataj laka az ég és föld között lebeg, ugyanúgy, mint ahogy népmeséink is tudnak arról, hogy selyemarányhajú Magyar Ilona, vagyis a Tündérkirályné vára, némely változat szerint nyoszolyája függ a levegőben, sőt gyakran az is mondatik, hogy kacsa, vagy kakaslábon forog, viszont más változatok szerint e csodavár aranyláncon függ egy csillagról. Hogy mindez részben szimbolikusan értendő, és hogy mit jelent, itt nem magyarázhatom, de ezt másutt meg szándékozom tenni. Kimutatható továbbá az is, hogy változ, változik igéneknek mai értelmén kívül még fordul, forog értelme is volt, ami különösen hangtanilag is igazolható, mert hiszen úgy a v mássalhangzó legközvetlenebb rokona az f-nek, mint az l az r-nek, a t pedig a d-nek, ami szerint tehát a változ és fordul szavak egymásnak hangtani rokonai is. Ha pedig mindezt így megálapítottuk, akkor érteni fogjuk azt is, hogy a latinban, olaszban *volta* miért fordul!? Ballaginál találjuk: magyar *velence* – szélkakas (ugyanaz tehát, mint a finn *viiri*) ami szerint nyelvünkben valamikor a forgást jelentő val, változik igéneknek még egy e-hangzós vel-, veltözik megfelelője is kellett, hogy legyen, amit különben teljesen igazol is a német *Welle* – forgó tengely. A forgás magyar r-es kiejtésű szavait (*fordul*, *forgatag*, *fergeteg*) a finn *värttina* – orsó szóval egyetemben a latin *Fortuna* istennő nevével már szintén összevetettük. Nem csodálatos-e tehát, hogy az angolban meg *World* – világ, amely szóban még egy r hangot is közbeékelve találunk?

Mindezekből azonban azon meglepő tény is kibontakozik, hogy a Földanya, azaz a lég és föld istennője, vagyis – amint másutt már említettem – a magyarok mondai ősanjának, Magyar Ilonának vára tulajdonképpen maga a föld, annak légkörével együtt: márpedig hiszen a föld

valóban forog! Hogy az anyaföldnek az emberiség anyjaként való felfogása mily helyes szimbolizálás, azt magyaráznunk is fölösleges. Ami azonban a legmeglepőbb: az, hogy ezek szerint tehát azon ősnép, amely ezen regéket valamikor a történelem előtti időkben megalkotta, tudta azt, hogy a föld forog! Hogy pedig ez mennyire nem valószínű dolog, legfényesebben bizonyítja azon tény, hogy vogul rokonnépünk hitregéi máig is mind azt állítják, hogy földünk kerék módjára forog a saját tengelye körül. (Ld. Etnographia, 1891. 29 és 150. old.) Ezzel szemben tény, hogy az árja bölcsesség még csak nem is olyan régen Galileit máglyára akarta vinni azért, mert azt kezdte állítani, hogy a föld forog! Jelen cikkem legelején említettem már, hogy véleményem szerint fajunk ősnépének Európában azon történelem előtti ősidőkben, amikor az árjaság még nem létezett volt, már volt egyszer egy igen magas szellemi (nem technikai) műveltsége. Kitűnt tehát a föntebb elmondottakból egyrészt az, hogy világ szavunk összefügg a világossággal, másrészt pedig, hogy ezen kívül összefügg még a forgás r-es és l-es kiejtésű igéivel is. A „Változó Vár”-ról, és ezzel kapcsolatban őseink lég és földistennőjéről külön hosszabb tanulmányt szándékozom írni, amelyben a szükséges nyelvészeti és néprajzi bizonyítékok kíséretében ezen gyönyörű ősrégénket meg fogom magyarázni, összeszedve ennek az összes európai népeknél meglévő, de meg nem értett maradványait, a görög hitregékben is kimutatható nyomaival.

Honnan származik tehát a longobárdok feld szava? Nyilvánvaló, hogy ez is a magyar föld szóból, és az a bizonyos Villani nem is tévedhetett nagyot, amikor velünk, - vagy legalábbis a „szkítákkal” - rokonította őket.

Tóth Imre, 2012. január 05.